

Det har jo intet med hinanden at gøre, og det er fuldstændig usagligt, at man på grund af, at man vil vinde en folkeafstemning, altså have et ja ved en EU-afstemning, forholder Folketingets Finansudvalg oplysninger, som man efter min bedste overbevisning burde være kommet med.

Og jeg kan bare henvise til beretningen side 1008, hvor den telefonsamtale, der fandt sted mellem finansministeren og Eigil Mølgaard den 22. april, jo er refereret, og hvoraf det klart fremgår – og jeg citerer fra Mølgaards notater: »Når sagen udsættes til ultimo maj, skyldes det, at regeringen ikke tør søge nye bevillinger hos de politiske partier for ikke at skabe angrebepunkter under debatten op til folkeafstemningen.«

Formanden:

Så er det hr. Óli Breckmann og derefter hr. Ole Stavad.

(Kort bemærkning).

Óli Breckmann (KF):

Til hr. Peter Duetoft vil jeg sige: Jo, jeg tror nok, færingerne *troede*, at de vidste, for de havde jo forudsætninger for at kende det færøske samfund, også banksektoren og erhvervslivets dårlighed på det tidspunkt: Der var jo ikke nogen fisk, og priserne var faldende, og subsidiene fra Lagtinget til skibene var jo ophørt med at komme, så der var altså en absolut krise. Og i Lagtinget havde man jo kæmpet med store underskud på budgettet i flere år og havde forsøgt at dæmme op ved at tage nogle lån.

Man troede, at man vidste. Man troede nok også, at man kendte den danske regerings positive holdning, og man havde meget stor tiltro til, at det danske system var venligtsindet over for Færøerne og handlede åbent.

Det, som forskrækkede, var nok den skjulte dagsorden, som man ikke fattede under selve forløbet og ikke forstod virkningen af eller hensigten med før bagefter, hvor man så fik et chok.

Men ellers skal der ikke megen læsning af rapporten til, før man opdager, at de færøske embedsmænd måske kunne have været en tand bedre, end de var, og det var måske også en del af vores uheld eller vores ulykke, om jeg så må sige. Men mærkeligt nok tages disse embedsmænd både af de danske aviser og af regeringen nu til indtægt for nogle af deres meninger, som jo er lige så elendige, som de var dengang.

For de har jo ikke forbedret sig. De er ganske almindelige keynesianere, der kun har læst socialistisk økonomi i socialistiske lærebøger og haft socialistiske professorer.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg vil spørge hr. Peter Duetoft, om han ikke mener, at hr. Kristian Thulesen Dahl forsøger at forplumre sagen, for jeg vil gerne høre, om hr. Peter Duetoft ikke har oplevet det på samme måde som jeg: at det, der var tilfældet, var, at finansministeren gav et tilsagn til Nationalbanken, som i øvrigt med økonomiministerens bistand den efterfølgende dag blev skriftligt, og som betød, at man ville gå til den bevillende myndighed, Finansudvalget, hvis Nationalbanken blev nødt til at træde til med ny likviditet til Færøbanken, og at vi kan konstatere, at Nationalbanken faktisk aldrig kom til at yde den likviditetsbistand, og at en bevilling derfor aldrig blev aktuel, og at finansministeren af samme årsag aldrig kom til Finansudvalget med nogen anmodning, for der var ikke noget at anmode om.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil også i forbindelse med hr. Ole Stavads spørgsmål henholde mig til, hvad jeg faktisk sagde før pausen, nemlig at jeg ikke finder det uacceptabelt, at jeg faktisk finder det meget normalt, at ministre rundt omkring i det ganske land fortæller diverse tredjeparter, at de vil gøre sådan og sådan.

Det, der er afgørende, er, at det ikke er juridisk bindende, før man har fået Finansudvalgets tilslutning til det – og så er jeg lige ved at sige: lige meget hvad en finansminister render rundt og lover. Det må han da selv om; han kan bare ikke få lov til at udbetale pengene, før vi har sagt ja.

Derfor kan jeg altså ikke se, at det skulle være en stor sag, for det er jo en procedure, der foregår, lige meget hvor det er i landet, og det vil sige, at selv om der bare skal laves en lille ting et sted, hvor en minister er, så siger ministeren: Jeg vil tage hjem og spørge Finansudvalget om det, men jeg er for det. Men det binder altså ikke, hvis den pågældende minister ikke kan få flertal for det i Finansudvalget.

Og derfor synes jeg, hr. Thulesen Dahl engang – det kan være, at det har lange udsigter – skulle prøve at blive medlem af Finansud-